

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 253/2020-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a zo sudcov Miroslava Duriřa a Ladislava Duditřa (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného WITT&KLEIM ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU S. R. O., Dolná 6, Banská Bystrica, IČO 47 257 164, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ragas, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CbZm 529/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CbZm 529/2013 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Banská Bystrica **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CbZm 529/2013 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie v sume **3 000 eur** ktoré mu **je** Okresný súd Banská Bystrica **povinný** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Banská Bystrica **je povinný** sťažovateľovi nahradiť trovy konania v sume **450,29 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e** .

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. marca 2020 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CbZm 529/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ ďalej navrhoval, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľ žiadal tiež o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 10 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom v sume 450,29 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 11. júla 2013 bol okresnému súdu doručенý návrh sťažovateľa na vydanie zmenkového platobného rozkazu, o ktorom nebolo do dňa doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu právoplatne rozhodnuté.

3. Okrem chronológie úkonov v napadnutom konaní, celkového hodnotenia skutkovej a právnej náročnosti veci, správania strán sporu a postupu okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľ uviedol, že *„nastolená právna neistota pritom trvá v súčasnosti takmer sedem (7) rokov, nakoľko ani... dvoma prvostupňovými meritorými rozhodnutiami vo veci samej nedošlo k odstráneniu právnej neistoty... pričom je potrebné podotknúť, že zo strany odvolacieho súdu boli vytýkané pri oboch rozhodnutiach v zásade totožné vady (predovšetkým nedostatočné odôvodnenie, nedostatky v dokazovaní a nesprávne právne posúdenie formulované v príslušných častiach... uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici) a jedinou doteraz nevyriešenou otázkou je podľa názoru Sťažovateľa právna stránka veci, ku ktorej, ako Sťažovateľ predpokladá, zastane konajúci súd stanovisko až v rozhodnutí vo veci samej.“*

4. Sťažovateľ tiež podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na zbytočné prietahy podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorá bola doručенá 15. novembra 2019 a ktorou žiadal o prešetrenie a prijatie opatrení na odstránenie prietáhov v napadnutom konaní. Túto sťažnosť na zbytočné prietahy predseda okresného súdu uznal za opodstatnenú, keďže *„dĺžka takého konania viac ako 6 rokov presahuje hranicu primeranosti... i pri zohľadnení objektívnych okolností konania. K dĺžke konania prispeli aj dlhodobé zdravotné problémy žalovanej, ktoré jej znemožňovali zúčastňovať sa pojednávaní a viedli k ich opakovanému odročovaniu.“* Podľa sťažovateľa však k náprave nedošlo, keďže po podaní sťažnosti na prietahy nebolo rozhodnuté vo veci samej.

II.

Postup ústavného súdu a vyjadrenie okresného súdu

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 253/2020-19 z 9. júna 2020 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

6. Na základe výzvy ústavného súdu predseda okresného súdu v podaní č. k. Spr 4056/20 z 15. júla 2020 okrem chronológie úkonov v napadnutom konaní uviedol, že sa vo veci sťažovateľa koná pravidelne a plynule bez subjektívnej nečinnosti. Napriek tomu dĺžka napadnutého konania (viac ako 6 rokov) presahuje hranicu primeranosti a je porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. K dĺžke napadnutého konania prispeli aj dlhodobé zdravotné problémy žalovanej, ktoré jej znemožňovali zúčastňovať sa pojednávaniu, čo viedlo k ich opakovanému odročovaniu. Predseda okresného súdu zároveň poznamenal, že vec sťažovateľa je v rámci vykonaných opatrení pod jeho dohľadom.

7. Prílohou vyjadrenia predsedu okresného súdu bolo aj vyjadrenie sudcu okresného súdu, v ktorom uviedol, že z chronológie úkonov v napadnutom konaní vyplýva, že sťažovateľ a žalovaná práve spôsobili, že vo veci nebolo zatiaľ právoplatne rozhodnuté. Počas celého konania títo žiadali o odročenie pojednávania, predĺženie lehoty na vyjadrenie, predkladali doklady a žiadali, aby okresný súd vykonával dopyty na príslušných orgánoch. Ak by sťažovateľ a žalovaná mali záujem na urýchlennom skončení veci, postupovali by iným spôsobom. Podľa názoru sudcu okresného súdu ide o skutkovo a právne náročnú vec. Sudca okresného súdu sa stotožnil len s tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ konštatoval dĺžku napadnutého konania. V ostatnej časti ju považoval za nedôvodnú.

8. Sťažovateľ k vyjadreniu predsedu okresného súdu a sudcu okresného súdu nepodal repliku.

9. Podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd upustil v tejto veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práv uvedených v bode 1.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

12. Základnou povinnosťou všeobecného súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť okresného súdu vyplývala do 30. júna 2016

z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, ktorý ale v § 471 ods. 2 upravil, že konania o zmenkovom platobnom rozkaze a šekovom platobnom rozkaze začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a skutkovej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že prerokúvaná vec tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, a preto ju ústavný súd nepovažuje za skutkovo alebo právne zložitú. Skutočnosť, že by táto vec bola skutkovo alebo právne zložitá, netvrdil predseda okresného súdu. Sudca zároveň tiež neuviedol žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré by sa mala táto vec považovať za skutkovo alebo právne náročnú. Zároveň ústavný súd konštatuje, že ani prípadná právna a skutková zložitost' veci nemôže žiadnym spôsobom ospravedlniť doterajšiu dĺžku rozhodovania okresného súdu v tejto veci, ktorá nie je dosiaľ právoplatne skončená.

15. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nenamietal správanie sťažovateľa, ktoré by malo za následok predĺženie napadnutého konania. Sudca okresného súdu len všeobecne uviedol, že účastníci konania žiadali o odročenie pojednávania (v ostatnom poukázal v zásade na procesné oprávnenia účastníkov konania). V napadnutom konaní sťažovateľ požiadal dvakrát o odročenie pojednávania nariadeného na 14. máj 2014 a 17. január 2018 z ospravedlniteľných dôvodov (ak ústavný súd neberie do úvahy dve pojednávania, ktoré boli odročené na účely pokusu o mimosúdne vyriešenie veci), pričom sťažovateľ si musel byť vedomý, že to prispeje k predĺženiu napadnutého konania. Okrem toho ústavný súd nezistil iné skutočnosti, ktoré by signalizovali nevykonanie okresným súdom alebo zákonom určených procesných úkonov či neposkytnutie potrebnej súčinnosti zo strany sťažovateľa. Sťažovateľ je zároveň aktívny v napadnutom konaní, keďže podal predsedovi okresného súdu viaceré sťažnosti na prietahy z dôvodu urýchlenia postupu okresného súdu a tiež sa opakovane domáhal nariadenia termínu pojednávania.

16. Ústavný súd tiež pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej využitie možností daných účastníkom konania zákonom (napr. riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok, námietky zaujatosti, procesné návrhy a pod.) spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však

kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01). Využitím svojich práv sťažovateľ (v tomto prípade podanie odvolaní proti meritórnym rozhodnutiam okresného súdu) teda neprispel svojim správaním k zbytočným prietahom v konaní, avšak musel si byť vedomý toho, že tým prirodzene dochádza k oddialeniu rozhodnutia vo veci samej. Ústavný súd na túto skutočnosť prihliadol pri určení výšky finančného zadostučinenia sťažovateľovi.

17. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu v bode 1 uvedených práv sťažovateľa, bol postup okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu v bode 1 uvedených práv, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek tomu, že plynulému postupu okresného súdu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

18. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie prebieha na okresnom súde viac ako 8 rokov a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že na podklade odvolania podaného sťažovateľom prvý rozsudok okresného súdu zo 16. februára 2015 bol zrušený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 CoZm 5/2015-170 z 28. októbra 2015 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd konštatoval, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a tiež vec nesprávne právne posúdil. Krajský súd vyslovil právny názor v tejto veci (sťažovateľom predložená zmenka je blankozmenkou) a zároveň uviedol, akým spôsobom má okresný súd doplniť dokazovanie. Následne okresný súd rozhodol vo veci samej druhým rozsudkom z 29. júna 2016, proti ktorému sťažovateľ opätovne podal odvolanie. Uznesením krajského súdu č. k. 41 CoZm 11/2016-275 z 31. mája 2017 bol opätovne zrušený rozsudok okresného súdu z 29. júna 2016. Krajský súd uviedol, že okresný súd absolútne nerešpektoval právny názor, ktorý bol vyslovený v jeho predchádzajúcom rozhodnutí (okresný súd posúdil danú zmenku ako zmenku na videnie). Zároveň okresný súd nevykonal dokazovanie v rozsahu prikázanom krajským súdom. Okresný súd teda nerešpektoval právny názor krajského súdu, pričom táto povinnosť mu vyplýva priamo z § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku a predtým z § 226 Občianskeho súdneho poriadku. Opakovane zrušované meritórne rozhodnutia okresného súdu zjavne svedčia o neefektívnosti jeho postupu. Všeobecné súdy sú povinné po zrušení rozhodnutia v inštančnom konaní postupovať tak, aby v čo najkratšej dobe vyhovelí požiadavkám kasačného rozhodnutia a odstránili vady v ňom vytýkané. Podľa názoru ústavného súdu preto dĺžku konania krajského súdu vedeného pod sp. zn. 41 CoZm 5/2015 a sp. zn. 41 CoZm 11/2016 (spolu približne 14 mesiacov) možno pripočítat' na ťarchu okresného súdu.

19. Ústavný súd tiež poukazuje na opakované preročovanie pojednávanií alebo zmeny termínov ich konania na podklade piatich akceptovaných ospravedlnení žalobkyne (najmä zo zdravotných, pracovných a rodinných dôvodov) a tiež v piatich prípadoch z dôvodov na strane okresného súdu (najmä zo zdravotných a pracovných dôvodov sudcu okresného súdu), čo evidentne malo za následok predlžovanie napadnutého konania.

20. Napadnuté konanie okresného súdu sa vyznačuje aj nehospodárnosťou. Vo veci bolo uskutočnených už osem pojednávanií, avšak tieto doteraz neviedli k právoplatnému skončeniu napadnutého konania. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že od druhého rozhodnutia krajského súdu sa uskutočnili štyri pojednávania, na ktorých okresný súd neukončil dokazovanie v tom

rozsahu, ako mu to uložil krajský súd. Ani po viac ako 4 rokoch od druhého rozhodnutia krajského súdu okresný súd teda nerozhodol vo veci, čo aj vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania ústavný súd považuje za neakceptovateľné. A to ešte za situácie, keď krajský súd inštruoval okresný súd, ako má v tejto veci postupovať, čo z nepochopiteľných dôvodov okresný súd nerešpektoval.

21. Ústavný súd ďalej uvádza, že od marca 2020 až doteraz je činnosť súdov výrazne dotknutá opatreniami v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19, čo znamenalo a stále znamená sťažené vykonávanie pojednávaní, resp. nemožnosť ich vôbec vykonávať. Ústavný súd samozrejme prihliada na túto objektívnu skutočnosť, ale v okolnostiach danej veci musí zdôrazniť, že okresný súd do uvedenia týchto opatrení do praxe mal dostatočný časový priestor (počas predchádzajúceho trvania napadnutého konania viac ako 6,5 roka) na to, aby táto vec bola právoplatne skončená. Podľa názoru ústavného súdu uvedená objektívnymi okolnosťami spôsobená prekážka nie je preto v celom rozsahu spôsobilá okresný súd zbaviť zodpovednosti za jeho postup v napadnutom konaní aj preto, lebo od začiatku pandémie okresným súdom boli vykonané len dva úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu [uskutočnenie pojednávania 22. júla 2020 (pojednávanie nariadené na 4. august 2021 bolo zrušené z dôvodov na strane sudcu okresného súdu) a vyžiadanie si vyšetrovacieho spisu od Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici], čo tiež neprispelo k urýchlenému skončeniu tejto veci.

22. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania. Aj neefektívna/nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. IV. ÚS 164/03, IV. ÚS 121/04, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 380/08, I. ÚS 158/2010).

23. Ústavný súd teda konštatuje, že celková dĺžka napadnutého konania bola ovplyvnená neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu, čo nevyhnutne znamená, že v napadnutom konaní nastali zbytočné priet'ahy. Okresný súd teda nezvolil procesný postup smerujúci k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ stále nachádza. Je zrejmé, že len rýchla ochrana subjektívnych práv môže byť dostatočne spravodlivá a účinná, šetriaca náklady nielen účastníkov konania, ale aj samotného súdu a pôsobí aj preventívno-výchovne či stabilizujúco a dôveryhodne na ostatných občanov.

24. Na základe už uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

25. Keďže napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v ňom konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV. Primerané zadost'učinenie

26. Sťažovateľ žiadal priznať finančné zadost'učinenie v sume 10 000 eur z dôvodu dlhotrvajúcej a naďalej trvajúcej právnej neistoty. Podľa sťažovateľa „*tak neprimerane dlhé súdne konanie spôsobilo výrazné rozmazanie konkrétnych kontúr spravodlivosti, ktoré mali odstrániť stav právnej neistoty, čo Sťažovateľ očakával od právoplatného rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím bola výrazne narušené vnímanie a dôvera Sťažovateľa v súdny systém Slovenskej republiky...*“.

27. Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

28. Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia. Pri určení jeho výšky ústavný súd musí zohľadniť konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä dĺžku napadnutého konania, povahu a rozsah práv sťažovateľa, ktoré boli porušené, predmet konania a jeho význam pre sťažovateľa. Ústavný súd preto dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia sťažovateľovi v sume 3 000 eur podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto nálezu). Ústavný súd zároveň nevyhovел časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadost'učinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 5 výroku tohto nálezu).

V. Trovy konania

29. Pri výpočte trov právneho konania ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 zodpovedá sume 177 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2019, ktorá bola vo výške 1 062 eur). Sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý priznaný úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 je v sume 10,62 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky).

30. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 450,29 eur vrátane dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (ústavný súd považuje za preukázané, že právny zástupca sťažovateľa je platcom DPH)], a to za 2 úkony právnej pomoci vykonané v roku 2020 zvýšené o 20 % DPH, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a podanie ústavnej sťažnosti, a dvakrát paušálnu náhradu hotových výdavkov v roku 2020 zvýšenú o 20 % DPH.

31. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Libor DULÁ
predseda senátu